ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ "ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΗΡΥΚΑ,,

ΔΕΝ ΑΝΤΙΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΝ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Κύριε Διευθυντά,

Συνεχίζεται, δυστυχῶς, ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ ἡμερησίου καὶ τοῦ περιοδικοῦ τύπου ἔν τε τῇ πρωτευούσῃ ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἐπαρχιακὰς πόλεις ἡ πνευματικὴ διαμάχη περὶ τῶν σχέσεων τοῦ χριστιανισμοῦ πρὸς τὴν πολιτικήν, ἐξ ἀφορμῆς ἰδίᾳ τῆς εἰς τὰς τελευταίας ἐκλογὰς καθόδου τῆς «Χριστιανικῆς Δημοκρατίας» ἐν Κρήτῃ, ὡς καὶ τῆς εἴς τινας ἄλλας πόλεις σχετικῆς κινήσεως ἄλλων χριστιανικῶν πολιτικῶν κινήσεων. Ἀναπτύξαντες διεξοδικῶς καὶ τὸ βαρυσήμαντον τοῦτο θέμα ἐν σελ. 263—280 (πρβλ. καὶ σελ. 83—144) τοῦ συγγράμματος ἡμῶν «ὁ Κοινωνισμὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ», καλὸν ἐθεωρήσαμεν νὰ ἐπαναλάβωμεν καὶ διὰ τοῦ παρόντος ὅτι αἱ διάφοροι γνῶμαι τῶν φρονούντων ὅτι οἱ χριστιανοὶ ὡς ἄτομα ἢ καὶ ὡς ὁμάδες (πολὺ δὲ περισσότερον ὡς σύνολον, ὡς Ἐκκλησία) δὲν πρέπει νὰ ἀναμιγνύωνται ἐνεργῶς εἰς τὴν πολιτικήν, αἱ δὲ σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Πολιτείαν δέον νὰ ὦσι «σχέσεις ἁπλῶς συναλλήλιας καὶ συνεργασίας», ὀφείλονται εἴτε εἰς ἄγνοιαν τοῦ θέματος τούτου, ὁλικὴν ἢ μερικήν, ἢ καὶ εἰς ἀσκεμμένην καὶ τῆς ἐν προκειμένῳ ἀληθείας παραποίησιν. Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια καὶ ἐν τῷ θέματι τούτῳ ἔχει, ἐν ἄκρᾳ συνόψει, ὡς ἑξῆς:

Κατὰ τὴν ὁμολογίαν πάντων τῶν εἰδικῶν καθηγητῶν τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν τῶν Πανεπιστημίων μας (ὧν τὰς γνώμας παραθέτομεν ἐν τῷ αὐτῷ συγγράμματι ἡμῶν, σελ. 275—277), ἐν ἀπολύτῳ συμφωνίᾳ καὶ πρὸς τὰς σχετικὰς διακηρύξεις τῆς Γραφῆς ἀλλὰ καὶ τὰς γνώμας πάντων τῶν ἁγίων καὶ μεγάλων πατέρων τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, α): Οὐδεμία πλευρὰ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς εὑρίσκεται ἐκτὸς τοῦ χριστιανισμοῦ, δι' ὃ καὶ ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησια παραγγέλλει ὅπως «πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα» 6) ὁ χριστιανισμός, ὡς θρησκεία, ἐν διαφέρεται διὰ πάσας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων εἴτε ὡς ἀτόμων, εἴτε ὡς ὁμάδων, εἴτε ὡς συνόλου καὶ γ) «πάσας τὰς σχέσεις ἡμῶν οὐχὶ μόνον πρὸς τὸν Θεὸν ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀλλήλους ἦλθε καὶ ἐρρύθμισε διὰ τῆς νομοθεσίας Του, τῆς διδασκαλίας Του καὶ τῆς ζωῆς Του ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός, ὁ Κ. ἡ Ἰ. Χριστός.

Τούτων ὅθεν δεδομένων εἶναι ὅλως πρόδηλον ὅτι οἱ χριστιανοὶ ἀπαρτίζοντες ἐν τῇ ὁμαδικῇ — κοινωνικῇ αὐτῶν ζωῇ οὐχὶ μόνον πνευματικὸν ἀλλὰ καὶ κοινωνικὸν καὶ οἰκονομικὸν καὶ πολιτικὸν κλπ., σῶμα (τὴν Ἐκκλησίαν) ὀφείλουσι νὰ ρυθμίζωσιν οὐχὶ μόνον τὰς πνευματικάς, ἢ ἄλλως τὰς θρησκευτικάς — λατρευτικὰς σχέσεις των πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλὰ καὶ πάσας τὰς λοιπὰς πρὸς ἀλλήλους τοιαύτας ἐν ἀπολύτῳ συμφωνίᾳ πρὸς τὴν νομοθεσίαν καὶ τὴν ὅλην διδασκαλίαν — τὰς ἐντολὰς (Ματθ. Κ.Η' 20) τοῦ Κυρίου. Ἀλλ' οἱ μὲν πρῶτοι χριστιανοί, οἱ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πρώτης μετὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου Πεντηκοστῆς ἀπαρτίσαντες τὴν πρώτην ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίαν ἐπετέλεσαν πλήρως καὶ τὸ καθῆκον τοῦτο (Πραξ. Β' 44—45 καὶ Δ' 34—35), ὅπως ἔπραξαν τὰ αὐτὰ καὶ πάντες οἱ ἐν συνεχείᾳ χριστιανοὶ καθ' ὅλην τὴν περίοδον τῶν διωγμῶν. Ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως ὅμως τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἐντεῦθεν, παρὰ τὰς σχετικὰς καὶ σαφεῖς καὶ ἐν προκειμένῳ προτροπὰς καὶ διδασκαλίας τῶν ἁγίων καὶ μεγάλων πατέρων τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἅς ἐν τῷ αὐτῷ συγγράμματι ἡμῶν (σελ. 185—198) παραθέτομεν, τὸ ἱερώτατον τοῦτο καθῆκον (ἄνευ τῆς ἐπιτελέσεως τοῦ ὁποίου καὶ ἡ ἁγία ἡμῶν πίστις εἶναι νεκρὰ (Ἰακώβου Β' 20 κ. ἄ.) παρημελήθη σοβαρῶς ὑπὸ τοῦ πλείστου μέρους τῶν χριστιανῶν, ἡ σχετικὴ διδασκαλία τῆς Κ. Δ. παρερμηνεύθη προϊόντως τοῦ χρόνου ἤ καὶ διεστράφη, ἡ δὲ τελεία ἑνότης ὡς καὶ ἡ καθολικὴ καὶ αἰωνία ἀδελφοσύνη τῶν χριστιανῶν περιωρίσθησαν μόνον εἰς τὰ δογματικὰ ἤ τὰ καθαρῶς πνευματικὰ σημεῖα τῆς πίστεως, ἤτοι εἰς τὰ ἅγια μυστήρια καὶ τὴν θείαν ἐν γένει λατρείαν, ἐνῶ εἰς τὴν ρύθμισιν τῶν λοιπῶν σχέσεων ἡμῶν πρὸς ἀλλήλους (κοινωνικῶν, οἰκονομικῶν, πολιτικῶν κλπ.) ἐπεβλήθη καὶ ἐπεκράτησε τὸ ἀτομικιστικὸν καὶ ἀντιχριστιανικὸν Ρωμαϊκὸν δίκαιον, ὅπερ, δυστυχῶς ρυθμίζει εἰσέτι τὰς σχέσεις ταύτας εἰς πάντας τοὺς λεγομένους ἐλευθέρους χριστιανικοὺς λαούς.

Ἀποδεικνύοντες ἀπολύτως ἐν τῷ αὐτῷ συγγράμματι ἡμῶν (σελ. 83—144) ὅτι ὁ Κ. Η. Ι. Χριστὸς εἶναι πρωτίστως βασιλεὺς —παμβασιλεὺς καὶ νομοθέτης, καὶ ὅτι μία ἐκ τῶν κυριωτέρων ἀποστολῶν Του εἰς τὸν κόσμον τοῦτον εἶναι καὶ ἡ «ἐν ὡρισμένοις καὶ προφητευμένοις καιροῖς (Λουκ. ΚΑ' 24, πρὸς Ἐφεσ. Α' 20 κ. ἄ.) ἵδρυσις τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς», περὶ ἧς μᾶς ἐδίδαξε νὰ προσευχώμεθα (Ματθ. ΣΤ' 10 καὶ 33). Ἀποδεικνύοντες ἐπίσης ὅτι πρὸς ὁλοκλήρωσιν τῆς βασιλείας ταύτης (καὶ τῆς ἐπικρατήσεώς της ἐφ' ὅλης τῆς γῆς) ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡ Ἐκκλησία, ἥτις ἀπεκλήθη τοιαύτη δι' ὅσους λόγους αὐτόθι (σελ. 104—105) ἀναφέρομεν. Ἀναμφισβήτητον, φρονοῦμεν, κατεστήσαμεν τὴν ἀλήθειαν ὅτι οἱ χριστιανοὶ (οἱ ἀληθεῖς βεβαίως καὶ ἀναγεννημένοι) ἔχομεν ἤδη ἱερώτατον καθῆκον, ἀπορρέον ἐξ αὐτῆς τῆς ἁγίας ἡμῶν πίστεως καὶ ἀποτελοῦν οὐσιωδέστατον μέρος αὐτῆς, νὰ ἀγωνισθῶμεν δι' ὅλων τῶν νομίμων μέσων, ἀλλὰ καὶ θυσιῶν, διὰ τὴν κατοίκισιν τῆς «Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς» καὶ τὴν ἐφαρμογὴν καὶ τῆς δικαιοσύνης Του (Ματθ. Στ. 33). Ἤτοι τῆς νομοθεσίας τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου καὶ εἰς τὰς μεταξὺ ἡμῶν κοινονικοοικονομικὰς κλπ. σχέσεις, ἀντὶ τοῦ ἐπικρατοῦντος ἀτομικιστικοῦ καὶ ἀντιχριστιανικοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου. Τὸν ἀγῶνα δὲ τοῦτον ὀφείλομεν νὰ διεξαγάγωμεν οὐχὶ μόνον ὡς ἄτομα ἤ καὶ ὡς λαϊκαὶ μόνον ὁμάδες, ἀλλὰ καὶ ὡς σύνολον, ὡς ἐνιαῖον πνευματικὸν ἀλλὰ καὶ κοινωνικοοικονομικὸν σῶμα— ὡς Ἐκκλησία, ὡς «Βασίλειον Ἱεράτευμα» (Α' Πέτρου Β' 9), ἐὰν ὄντως εἴμεθα «ἀδελφοὶ πάντες» (Ματθ. ΚΓ' 9) καὶ «μέλη ἐκ μέρους τοῦ αὐτοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας», τοῦ Κ. Η. Ι. Χριστοῦ (Αὸ Κορ. ΙΒ' 26—27).

Δὲν ἀντίκειται συνεπῶς πρὸς τὴν ἁγίαν ἡμῶν πίστιν ὁ σύγχρονος χριστιανικὸς πολιτικὸς ἀγὼν διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ «Κράτους τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς» καὶ τὴν ἐφαρμογὴν καὶ τῆς δικαιοσύνης Του εἰς πάσας τὰς μεταξὺ τῶν χριστιανῶν σχέσεις, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀποτελεῖ βασικώτατον καθῆκον πάντων τῶν ἀληθῶν καὶ δὴ τῶν ἀναγεγεννημένων χριστιανῶν, ἰδίᾳ κατὰ τὴν παροῦσαν ἐποχήν, πληρωθέντων τῶν «καιρῶν τῶν ἐθνῶν» (Λουκᾶ ΚΑ' 24).

Δὲν εἶναι ἐπίσης ἀπηλλαγμένον τοῦ ἱεροῦ τούτου καθήκοντος τὸ Ἱερατεῖον, ἐν γένει, τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὡς φρονοῦσι πολλοί, ἀλλ' ἀντιθέτως ὑποχρεοῦται τοῦτο νὰ τεθῇ καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀγῶνος τούτου, κατὰ τὴν ἐμπνευσμένην ἐγκύκλιον τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Κασσανδρείας κυρ. Εἰρηναίου πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἧς μέγα μέρος δημοσιεύομεν ἐν σελ. 272—274 τοῦ αὐτοῦ συγγράμματος ἡμῶν. Ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ νὰ ἐπιτελέσῃ καὶ τὰ ἐν προκειμένῳ ποιμαντορκά του καθήκοντα καὶ διδάξῃ—ὑποδείξῃ εἰς τοὺς χριστιανοὺς τὴν πᾶσαν καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἀλήθειαν, συνάμα δὲ ὅπως ἐπιβάλῃ καὶ τὴν ἑνιαίαν ἐμφάνισιν τοῦ ἀγῶνος ὡς καὶ τὴν ἐξυπηρέτησίν του ὑπὸ τῶν ἐν δεδειγμένων ἀδελφῶν. Ἡ τοιαύτη δὲ πνευματικὴ συμμετοχὴ τοῦ Ἱερατείου τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον οὐδόλως θὰ ζημιώσῃ πνευματικῶς καὶ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας τὰ μὴ μετέχοντα εἰσέτι εἰς αὐτόν. Ἀντιθέτως θὰ τὰ ὠφελήσῃ, διότι ἐκτὸς τῶν ἄλλων, θὰ διαφωτισθῶσι καὶ ταῦτα ἵνα ἐπιτελέσωσι ἕν ἱερώτατον καθῆκον πρὸς τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, οὗ πάντες καὶ ἐν ᾧ ἕκαστος ἐκλήθημεν, εἴμεθα συνεργοὶ (Α' Κορ. Γ' 9). Τέλος, δὲν εἶναι ἀντιχριστιανικὸς ὁ ἀγὼν οὗτος διὰ τὴν ὑπὸ λαϊκῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας κατάληψιν τῶν πολιτικῶν (Κοσμικῶν) ἀρχῶν καὶ ἐξουσιῶν, διότι «πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως» προανήγγειλε τοῦτο ὁ Θεός. α) Διὰ τῶν προφητῶν (Δανιὴλ Ζ' 27 κ. ἄ.). 6) Διὰ τῆς πανσέπτου θεομήτορος (Λουκ. Α' 52). Καὶ γ) Διὰ τῶν μέμυρωμένων χειλέων τοῦ Κυρίου (Ἰωαν. ΙΒ' 31). Καὶ ὡς ἐν τῷ αὐτῷ συγγράμματι ἡμῶν ἀποδεικνύομεν, τὰ ἀπὸ τοῦ 1914 καὶ μέχρι σήμερον Κοσμοϊστορικὰ γεγονότα ὡς τυρρηνικαὶ σάλπιγγες διακηρύσσουσιν, ὅτι «πεπλήρωνται ἤδη οἱ καιροὶ» διὰ τὴν πραγμάτωσιν τῶν θείων τούτων ἐπαγγελιῶν.

ΑΝΑΣΤ. ΠΙΕΡΙΟΣ

Συγγραφεὺς καὶ πρόεδρος τῆς «Ἑλληνικῆς Χριστοπολιτείας»

τοςΔτη Δτιό-Πέ μα φοφοφ

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΣΚΑΡΜΠΟΡΩ

Ὁ κ. Χάρολντ Οὐΐλσων, ἀρχηγὸς τῆς Βρετανικῆς ἀντιπολιτεύσεως εἰς τὸ Βρετανικὸν Κοινοβούλιον ἀκούει μετὰ προσοχῆς ἕνα στέλεχος τοῦ κόμματος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συσκέψεως τῶν Ἐργατικῶν. Ὡς γνωστὸν ἡ θέσις τῶν Ἐργατικῶν ἐπὶ τῆς Ἀγγλίας ἐνισχύεται συνεχῶς. Λέγεται δὲ ὅτι οἱ Ἐργατικοὶ θὰ ἀνέλθουν εἰς τὴν ἐξουσίαν συντόμως.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΛΑΔΟΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ

Κύριε Διευθυντά,

Ἀνεφέρθη ὅτι ἡ ἁρμοδία Ἀγρονομικὴ Ὑπηρεσία, κληθεῖσα νὰ διατάξῃ τὰ δέοντα διὰ τὴν ἀποκοπὴν τῶν προεξεχόντων κλάδων ὡρισμένων δένδρων, οἱ ὁποῖοι ὑπέρκεινται τῶν δημοσίων ὁδῶν καί, ὡς ἐκ τούτου, ἐμποδίζουν τὴν κυκλοφορίαν τῶν τροχοφόρων καὶ δὴ τῶν λεωφορείων, ἀπήντησεν, ὅτι συστάσεις δύναται νὰ κάμῃ ὄχι ὅμως καὶ νὰ ἐπιβάλῃ κυρώσεις εἰς τοὺς ἀμελοῦντας ἰδιοκτήτας τῶν ἐν λόγῳ δένδρων. Ποῦ ἀκριβῶς στηρίζει τὴν ἀδυναμίαν του αὐτὴν ὁ κ. Ἀγρονόμος δὲν γνωρίζομεν. Ὑποπτευόμεθα ὅτι περὶ παρερμηνείας θὰ πρόκειται. Πρὸ παντὸς ἄλλου ὅμως ἐπιβάλλεται ἡ ταχεῖα ἀποκοπὴ τῶν ὑπερκειμένων κλάδων, ἔστω καί... παρανόμως πρὶν ἤ οὗτοι ἀποκόψουν τὴν κεφαλήν, τὶς οἶδε, ποίου ἀθῶου

Α. Β.

Ὁ Ρῶσος πρωθυπουργὸς κ. Κροῦστσεφ ἐξαπέλυσεν «ἐπίθεσιν εἰρήνης» ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ εἰς τὸ 1964 καὶ προτείνει εἰρηνικὰς λύσεις διὰ τὸ Γερμανικὸν πρόβλημα, τὸ Βερολῖνον κλπ. Ὁ κ. Κροῦστσεφ (εἰς τὸ μέσον) σχετικῶς κοίνωσιν ἐπέδωσεν εἰς τὰς συμμαχικὰς χώρας τὴν Ἑλλάδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

⁂ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΑ καὶ Βόρειος Κορέα ἀντήλλαξαν χαιρετισμοὺς ἐπὶτῷ Νέῳ Ἔτει, συγχαίρουσαι ἀλλήλας διὰ τὰ «τρομακτικά» των ἐπιτεύγματα τὸ 1963 καὶ διὰ τὴν ἡνωμένην στάσιν των ἐναντίον τῆς Ρωσίας.

ΕΡΑΝΙΚΗ

ἐπιτροπὴ συνεστήθη διὰ Β. Διατάγματος πρὸς συλλογὴν χρημάτων διὰ τὴν ἀνέγερσιν ἀνδριάντος τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου εἰς Νέαν Σμύρνην.

ΑΝΑΣΥΝΕΚΡΟΤΗΘΗ

ἡ συσταθεῖσα τὸ 1952 ἐρανικὴ ἐπιτροπὴ ἀνεγέρσεως εἰς Τρίπολιν ἀνδριάντος τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη.

1000 ΤΟΝΝΟΙ

λεμονίων ἐξήχθησαν ἀπὸ τοὺς λιμένας Κορίνθου καὶ Κιάτου εἰς ἀνατολικὰς Χώρας καὶ ἕταιροι 500 εἰς εὐρωπαϊκάς.

ΑΓΟΡΑΚΙΑ

ἦσαν τὰ δυὸ πρῶτα παιδιὰ τοῦ 1964, ποὺ ἐγεννήθησαν εἰς τὸ μαιευτήριον Μαρίκα Ἠλιάδη. Τῆς κ. Κάρλ Σμὶθ ἐγεννήθη τρία λεπτὰ μετὰ τὰ μεσάνυκτα καὶ τῆς κ. Χαρικλείας Ἀναγνωστοπούλου τὴν 00.06' ὡραν. Ἡ πρώτη εὐτυχὴς μητέρα, ἡ κ. Σμίθ, ἔχει γεννηθῆ καὶ αὐτὴ τρία λεπτὰ μετὰ τὴν Πρωτοχρονιὰ

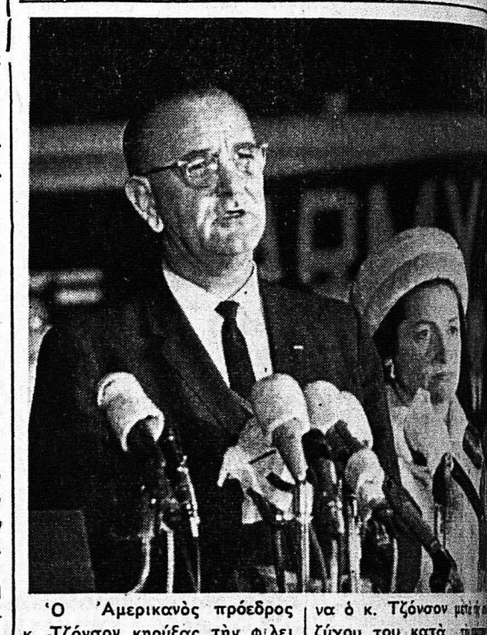

Ὁ Ἀμερικανὸς πρόεδρος κ. Τζόνσον κηρύξας τὴν φιλειρηνικὴν πολιτικὴν τὸ 1964. ἔδωσεν ἐντολὰς διὰ τὴν μείωσιν τῶν ἐνόπλων ἀμερικανικῶν δυνάμεων. Εἰς τὴν εἰκόνα ὁ κ. Τζόνσον μετὰ τῆς συζύγου του κατὰ τὴν ὁμιλίαν του μετὰ τὴν κήρυξίν του ὡς Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Τὸ Ἀμερικανικὸν Ναυτικὸν ἐδοκίμασε πρὸ ἡμερῶν ἕνα νέον ταχύτατον σύστημα πυροδοτήσεως 12.600 βλημάτων ἀνὰ ἕν πρῶτον λεπτόν. Εἰς τὴν φωτογραφίαν εἰκονίζεται ἡ φόρτωσις τῶν βλημάτων αὐτῶν ἐπὶ ἀεροσκάφους τοῦ Σκάϋ Χὼκ, εἰς τὴν ἀποδοχὰς κάτωθ. τῆς εἰκόνος, αἱ ὁποῖαι δίνουν ἐκτοξεύουν 884 βλήματα τέσσαρα δευτερόλεπτα.

Αἱ μάχαι ἐξακολουθοῦν πάντοτε εἰς τὸ Βιετνάμ, ὅπου οἱ κομμουνισταὶ συνεχίζουν τὸν ἀνταρτοπόλεμον. Εἰς τὴν εἰκόνα κυβερνητικοὶ στρατιῶται ἀποβιβάζονται ἀπὸ ἑλικόπτερον ἵνα ἐπιτεθοῦν ἐναντίον ἀνταρτικῆς ὁμάδος.

ΑΝΤΙΚΑΤΕΣΤΑΘΗ

ὁ δήμαρχος Πολιχνίτου Λέσβου Κων. Πελέκος ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβούλου κ. Ἀμαργανίδου. Εἰς βάρος του ἐξεδόθη παραπεμπτικὸν βούλευμα δι' ὑπεξαίρεσιν.

ΑΠΟΣΥΝΤΕΘΕΙΜΕΝΟΝ

πτῶμα ἀγνώστου ἀνδρὸς ἐξεβράσθη εἰς τὴν παραλιακὴν θέσιν Σβούρου Μετόχι Ἡρακλείου. Ἐνεργοῦνται ἀνακρίσεις.

⁂ ΑΠΕΤΡΑΠΗ, ... διαπραγματεύσεων ... Ὑόρκην, ἡ ἀπεργία ... λων τοῦ ὑπογείου ... κοῦ σιδηροδρόμου ... λήλων λεωφορείων.

Ο ΚΑΘΗΓ... τῆς ἀρχαιολογίας κ. Γ... σον (διευθυντὴς τῆς ... κανικῆς σχολῆς ... σπουδῶν) ἀνεκηρύχθη ... μος δημότης τῆς ... Κορίνθου.

ΔΗΜΟΣ ΠΑΤΡΕΩΝ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Πρὸς ἅπαντας τοὺς ἰδιοκτήτας οἰκοπέδων

Συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 τοῦ ἀπὸ 20)10)1958 Β.Δ., «περὶ κωδικοποιήσεως εἰς ἑνιαῖον κείμενον Νόμου τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων περὶ τῶν προσόδων τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων», καλοῦνται οἱ κατὰ τὴν 1ην Ἰανουαρίου ἰδιοκτῆται, νομεῖς ἢ ἐπικαρπωταὶ ἀκαλύπτων χώρων ὅπως μέχρι 31ης Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. προσέλθουν εἰς τὸ παρ' ἡμῖν Τμῆμα Δημοτικῶν Προσόδων, πρὸς ὑποβολὴν ὑπευθύνου δηλώσεως, περιεχούσης τὴν ἀκριβῆ θέσιν εἰς ἣν κεῖται τὸ οἰκόπεδον, τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν ἀγοραίαν ἀξίαν αὐτοῦ, τὴν διεύθυνσιν κατοικίας των, ὡς καὶ οἱονδήποτε ἐπελθοῦσαν μεταβολήν.

Ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ τῶν ἐνδιαφερομένων, καθόσον ἡ μὴ ἔγκαιρος καὶ κανονικὴ ὑποβολὴ τῆς ὡς ἄνω δηλώσεως, συνεπάγεται τὴν ἐπιβολὴν προστίμου καὶ λοιπῶν κυρώσεων.

Ὁ Δήμαρχος

Ν. Α. ΒΕΤΣΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΕΝΩΣΙΝ ΤΩΝ ΔΥΟ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Κύριε Διευθυντά,

Ἐν Βραχνεΐκοις τῇ 2)1)64

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Εἰς τὸν «Ἐθνικὸν Κήρυκα» Πατρῶν, ἐδημοσιεύθη ἄρθρον τοῦ κ. Α. Ταμπακοπούλου μὲ τὸν τίτλον «Τὸ πολίτευμα τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, ἐμπόδιον εἰς τὴν Ἕνωσιν». Καὶ εἰς τὴν ἄποψιν τὴν ὁποίαν ἐπιτυχῶς ἐκφράζει ὁ τίτλος τοῦ ἄρθρου, ὅτι δηλ. «τὸ πολίτευμα τῶν Ἐκκλησιῶν ἀποτελεῖ καὶ αὐτὸ σοβαρὸν ἐμπόδιον εἰς τὴν Ἕνωσιν» καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ πολιτεύματος μιᾶς ἑκάστης τῶν τριῶν κυρωτέρων Ἐκκλησιῶν οὐδεμία ἀντίρρησις δύναται νὰ εὐσταθήσῃ.

Ἀλλὰ μερικαὶ παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν λεπτομερειῶν τοῦ ἄρθρου, φρονοῦμεν ὅτι θὰ εἶναι λίαν συντελεστικαὶ πρὸς διασάφησιν τῆς ἀληθείας τῶν πραγμάτων καὶ πρόληψιν ἐπικρατήσεως ἀσυγχωρήτων πλανῶν παρὰ τῷ λαῷ. Καὶ πρῶτον δὲν εἶναι ἀλήθεια τὸ γραφόμενον εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἄρθρου ὅτι «ἄρχισε τὰ τελευταῖα χρόνια προσπάθεια τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν» διὰ δύο ἁπλουστάτους λόγους: Ἕνα μέν, διότι ἄλλη εἶναι ἡ ἔστω καὶ ὑπὸ μορφὴν εὐχῆς ποθουμένη ἕνωσις ὑπὸ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἥτις πάντοτε δέεται «ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἑνώσεως» καὶ ἄλλη ἡ ὑπὸ τοῦ Παπισμοῦ ἐπιδιωκομένη «ἕνωσις». «Ἕτερον δὲ ὅτι ἡ προσπάθεια αὐτὴ δὲν ἄρχισε τὰ «τελευταῖα χρόνια» ἀλλ' ἀποτελεῖ προαιώνιον πόθον, σχέδιον καὶ ἐπιδίωξιν τοῦ Καισαροπαπισμοῦ, διὰ μέσου τῶν αἰώνων πρὸς παγκόσμιον δεσποτείαν τῆς τυραννομήτορος Ρώμης ἐφ' ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς καὶ ὅτι ὁ Λατινισμός, συντριβέντος καὶ ἀποσυντεθέντος τοῦ «Ἰμπέριουμ Ρωμανόρουμ», διηνεκῶς προσπαθεῖ νὰ ἀνασυστήσῃ τὴν ἀλαζόνα Ρωμαϊκὴν ἡγεμονίαν ἐνδυόμενος τὸ ῥᾶσον ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Φωτίου καὶ ἐντεῦθεν. Δι' αὐτὸ ἰδιαιτέρως ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες, ἐὰν θέλωμεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν νὰ ὑπάρχωμεν ὡς φυλὴ καὶ ὡς Ἔθνος, δὲν πρέπει νὰ ἐθελοτυφλοῦμεν, οὔτε νὰ λέγωμεν ὅτι «τὰ τελευταῖα χρόνια» ἄρχισε προσπάθεια τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, διότι δὲν πρόκειται περὶ ἑνώσεως ἀλλὰ περὶ καταστροφῆς τῆς Ὀρθοδοξίας.

Μόνο ἐκεῖνοι ποὺ ἐν γνώσει καὶ ἐπιγνώσει ἐπιζητοῦν τὴν Ἐθνικὴν αὐτοκτονίαν τῶν Ἑλλήνων δύνανται νὰ καλύπτουν ὑπὸ τὸ ἀπατηλὸν σύνθημα τῆς «ἑνώσεως», τὰς γνωστὰς μηχανορραφίας τοῦ Παπολατινισμοῦ.

Περαιτέρω εἰς τὸ ἄρθρον ἀποκαλεῖται ὁ Πάπας «διάδοχος τοῦ Ἁγίου Πέτρου». Δέν ἔχει σημασίαν ὑπὸ ποίαν ἔννοιαν λέγεται τοῦτο. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἱστορικοῦ ψεύδους ὠκοδομήθησαν οἱ μύθοι περὶ «Παπικοῦ πρωτείου» περὶ «ἀλαθήτου τοῦ Πάπα», περὶ «ἄκρου Ἀρχιερέως», περὶ «ὁρατῆς Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας» καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ μύθοι οἱ ἐκπορευόμενοι ἐκ τῆς ὑπερφιάλου Ρωμαϊκῆς ἀλαζονείας περὶ ὑπάτης Ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας καὶ αὐθεντίας κλπ. Εἶναι δὲ τοῦτο ψεῦδος διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι ὁ θεῖος ἱδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας οὐδεμίαν οὐδαμῶς ἐξουσίαν δέδωκεν εἰς τὸν Πέτρον ἐπὶ τῶν ἄλλων Ἀποστόλων καὶ Ἐκκλησιῶν, ἀφοῦ τοιαύτην ἐξουσίαν δὲν ἔδωκεν ὄχι εἰς τὸν Πέτρον, τὸν Παῦλον ἢ τὸν Ἀνδρέαν κλπ., ἀλλ' οὔτε εἰς τὸν Θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων ὅπου τὸ μυστήριον τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας ἐξετυλίχθη καὶ ὅπου ὄχι οἱοσδήποτε Ἀπόστολος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Χριστός, προσέφερεν ἑαυτὸν ἀντίλυτρον εἰς σωτηρίαν κόσμου.

Δεύτερον δ ὅτι ὁ ἱδρυτὴς τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι ὁ Πέτρος ἀλλ' ὁ Παῦλος χειροτονήσας πρῶτον Ἐπίσκοπον Ρώμης τὸν Λίνον, μετὰ δὲ τὸν Λίνου θάνατον ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ Πέτρου Ἐπίσκοπος Ρώμης ὁ Κλήμης. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ὁ Πέτρος ἔρχεται τρίτος εἰς τὴν χρονολογικὴν σειρὰν τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ρώμης καὶ κατὰ συνέπειαν αἱ περὶ Πέτρου Ρωμαϊκοὶ ἰσχυρισμοί, εἶναι πονηρίας, κακοβουλίας καὶ ψευδολογίας ἀποκυήματα καὶ ἐπὶ τοῦ ψεύδους δὲν δύναται νὰ οἰκοδομηθῇ ἡ ἀληθὴς «ἕνωσις».

Διὰ τὸν Προτεσταντισμὸν θὰ τονίσωμεν μόνον ὅτι οὗτος σήμερον ἔχει κατατμηθῆ οὐχὶ εἰς διακοσίας παραφυάδας ἀλλὰ μέχρι τοῦδε εἰς 360—380 παραφυάδας καὶ ἕπεται συνέχεια... Οἱ πεντηκοστιανοὶ μόνον ὑποδιαιροῦνται εἰς 76 παρακλάδια...

Εἶναι ὡσαύτως ἀληθὲς ὅτι καὶ ἡ Ὀρθοδοξία ἐξέφυγε σὰν νομικὸ πρόσωπο τῶν «πλαισίων τοῦ Δημοκρατικοῦ της πολιτεύματος», ἀλλὰ δὲν εἶναι μυστικὸν τὸ γεγονὸς ὅτι τοῦτο ἐγένετο ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἐκ τῆς Δύσεως πνέοντος ἀντορθοδόξου πνεύματος.

Ἀξίζει ὅμως νὰ διερωτηθῶμεν: Μόνον εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον ἐξέφυγεν ἡ Ὀρθοδοξία ἐκ τῶν αἰωνοβίων θέσεών της ἢ καὶ εἰς ἄλλους τομεῖς;